



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. IV. De Prudentia, Probitate, & Scientia in Confessario requisita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

approbationem Sacerdoti Nolano relate ad confessiones audiendas Neapoli; quia Sacerdos Nolanus, dum est Neapoli, censetur subditus Episcopi Neapolitani: Non secus ac penitens Nolanus, dum versatur Neapoli, potest confiteri confessariis Neapolitanis, quia censetur subditus Episcopi Neapolitani.

IV. Quæritur secundo; An possit Episcopus Sacerdotem, quem iudicat idoneum, non approbare?

Respondeo cum Con., & aliis communiter negative; esto possit illum ad examen non admittere, saltem si sit secularis. Ratio est, quia approbatio non est gratia, sed actus iustitiæ post felicem successum examinis; Quare, si Episcopus illum non approbat, peccat graviter, cum sit in re gravi actus iustitiæ. Potest tamen Sacerdoti approbato iurisdictionem denegare; siquidem delegatio iurisdictionis est gratia: Quia tamen, ut diximus, iurisdictione Regularibus conferitur immediate a Pontifice, ut constat ex eorum Privilegiis; ideo Regularis statim ac est ab Episcopo approbatus, habet iurisdictionem in diocesi talis Episcopi, ita ut solum intra diocesim illam possit confessiones audire, ex Bulla Clem. X. Quod si Episcopus injuste alicui approbationem denegaret, aut illam injuste limitaret, non eatenus hic posset valide confessiones audire; ut advertimus articulo primo, numero undecimo; & constat ex iis quæ diximus exponendo thesim XIII. ab Alex. VII. confixam, quæ habet: *Satisfacit præcepto annuæ confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo presentato, & ab eo injuste reprobat.*

V. Quæritur tertio; An Regulares indigeant approbatione, & licentia proprii Prælati, ut possint Secularium Confessiones audire.

Respondeo, ea non indigere ad

valide conferendum hoc Sacramentum, ut communiter docent Doctores apud Dian. part. 1. tract. 11. resol. 15. contra alios relatos a Leand. quæst. 75.

ARTICULUS IV.

De Prudentia, Probitate, & Scientia in Confessario requisita.

- I. *Minister hujus Sacramenti debet in statu gratiæ illud administrare, nisi urgens necessitas id non permittat.*
- II. *Prudentia pariter in eo requiritur propria Judicis, ac Medici Spiritualis; Ac scientia consentanea.*
- III. *Quanam precipue scienda sunt a Confessario ad licite absolvendum?*
- IV. *Quid, si dubitet, an præditus sit scientia debita?*
- V. *Qui advertit, Confessarium esse insufficientem ad ferendum iudicium Sacramentale super peccatis expositis, debet confessionem apud doctiorem repetere.*
- VI. *Debet Confessarius saltem scire dubitare, ita ut possit in rebus difficultioribus Auctores, vel doctos consulere.*

I. **A**D licite administrandum hoc Sacramentum, in Ministro requiri Probitatem, Prudentiam, & Scientiam, indubitatum est. Circa Probitatem satis est, ut sit in statu gratiæ, quando illud administrat; Unde conscius peccati mortalis, nec non dubius de illo debet vel contritionem, vel attritionem cum confessione præmittere, antequam absolvat; Nisi tamen urgeat necessitas absolvendi moribundum, quæ non det locum contritioni.

II. Circa Prudentiam, requiritur, ut possit boni Judicis, & Medici spiritualis munere fungi; cum utrumque

que munus illi incumbat. Circa Scientiam requiritur, ad validitatem sententiae ferendae, ut sciat peccatum, de quo ferenda est sententia, sub ratione peccati, & modum, quo possit juxta Christi institutionem in hoc Sacramento remitti; unde fit, ut scire debeat formam absolutionis, intentionem debitam, & qualitatem dispositionis requisitae in poenitente, ut possit illum absolvere.

III. Quæritur autem primo; quamnam Scientia requiratur, non solum ad validam, sed etiam ad licitam hujus Sacramenti administrationem?

Respondeo cum communi apud Suar., Lug., & alios, requiri eam doctrinam, quæ satis sit ad ferendum prudens judicium in hoc Sacramento, seu ne feratur sententia, incognita causa; & ideo confessarius scire debet primo, quæ sint peccata mortalia, quæ venialia; Secundo, quamnam sint reservata, & quamnam habeant censuram annexam; Tertio, quæ circumstantiæ mutant speciem in peccatis, quæ passim occurrunt; Quarto, quando poenitens obligetur ad restitutionem; Quinto, requisita in poenitente, ut possit absolvi; Sexto, remedia peccatis opportuna.

Notant tamen communiter Doctores apud Perez; Primo, satis esse, ut confessarius intelligat ea, quæ frequentius accidunt, & de aliis sciat dubitare, ut possit in casu occurrenti vel alios, vel libros consulere; Secundo, non eandem scientiam requiri in omnibus confessariis; Nam minor scientia sufficit ad audiendas confessiones puerorum, & rusticorum, quam mercatorum, & Judicum, qui casus habent difficiles; Ac proinde in Oppidis aliquibus permittuntur Parochi, & Confessarii indocti, & rudes; quia præstat hos præficere, quam Oppidum carere illis, quibus cateroqui careret propter exiguum stipendium, &c.

IV. Ex dictis sequitur, peccare eum, qui extra casum necessitatis exponit se ad confessiones audiendas sine doctrina sufficienti. Quod si de ea dubitet, potest deponere dubium, remittendo se judicio Superioris, ut notat Vasq., Lug. ex Navar., Et eos, qui ab Ordinario examinantur non leviter, & ab examinatore citra passionem approbantur, posse dubium omne, ac timorem deponere, & se confessionibus audiendis exponere.

Sequitur etiam, peccare graviter eum, qui aut tolerat, cum non debeat, aut approbat ad confessiones audiendas Sacerdotes indoctos, & insufficientes; nisi quando poenitens ejus doctrinæ sit, qui possit incertitiam confessarii supplere.

V. Sequitur demum, quod sicut qui advertit, confessarium non percipere peccati sui gravitatem, debet illum monere, & specificare peccatum suum; ita qui advertit, confessarium non esse aptum ad judicium Sacramentale ferendum super peccatis, quæ confitentur, tenetur confessionem repetere apud doctorem.

VI. Quæritur secundo; An necessaria sit in confessario tanta scientia, ut possit statim discernere mortalia a venialibus, & dubia, quæ proponi possunt, resolvere?

Respondeo cum communi apud Suarez disp. 28. sect. 2. negative; Etenim rarissimi sunt, qui præstare id possunt; Quare satis est in rebus difficilioribus scire, dubitare, & posse dubia resolvere, consulendo aut libros, aut alios, aut poenitentem ipsum.

ARTICULUS V.

De Obligationibus Confessarii in ipsa Sacramenti administratione.

I. *Quomodo Confessarius interrogare sepe debeat Poenitentem?*

II.